

Четвер, 22 червня року 1917.

№ 6.

Ціна окремого числа 6 коп.

УКРАЇНЕЦЬ

== НА ЗЕЛЕНОМУ КЛИНІ. ==

(ТИЖНЕВИК, ВИХОДИТЬ ЩО НЕДІЛІ).

Плата за оповістим:

одноразові по переду тексту за рядок петиу 25 к., позаду 10 к.

Писання до друку, автори підписують, приточуючи своє повне прізвище і адресу. Як що треба, писання виправляються. Дрібне знищується, більшеньке протягом 3 місяців повертається на загал автора його коштом. Писання до часу не сплачуються.

Адреса редакції: Владивосток, Косий проулок, 5, пом. 9. (Балачка од 3 годки до 5).

Оповістки здавать у друкарні „Експрес“, ул. Маркеловська 3.

До читальників.

И читать мнякше, як **ы**; е, як **ѣ**. Для згуків **йі** і **гн** по рос.-московських друкарнях немає шріфта чи черенків.

Щоб орудувать якою мовою, треба впадать коло газет і книжок, пописаних тією мовою. Щоб українцям Владивостоку та околиць обвикнути з рідною мовою, належить частійше братися за свої часописі, де в телеграмах та ув зв'язках мова точиться за новини всім інтересні і досить відомі з попередніх телеграм. Не пошкодить керуватися Словариком, що колись видала київська газ. „Рада“, (ціна йому 30 коп.). де перекладено 20.000 укр. слів на московську мову. Окрім читання, треба пильнувать балачки тією мовою і нічого соромитися, як **шо** язик не туди хилить. Колись буде м'якший, люде добрі!

Ще не вмерла Україна!

(Гимн).

Ще не вмерла Україна і слава
і воля!
Ще нам, браття—молоді,
усміхнеться доля;
Згинуть наші вороги, як роса
на сонці;
Запануєм, браття, й ми у свій
сторонці.
Душу й тіло ми положим за
свою свободу
І покажем, що ми, браття,
козацького роду.
Гей! Гей! браття милі, ну-мо
братися за діло!
Гей! Гей! пора вставати, пора
волю добувати!
Спогадаймо тяжкий час, лихую
годину
Й тих, що вміли умирать за
нашу Вкраїну.
Спогадаймо славну смерть
лицарства-козацтва,
Щоб не стратить марно нам
свого юнацтва.
(За Чужбинським).

Перший український з'їзд на Далекому Сході.

(в м. Микольск-Усурійському 11, 12, 13 та 14 червня (юня) ц. р.).

Посланці од укр. Громад та військових залог (гарнізонів) міст (городів), сел, і слобід: ст. Манчжурія, ст. Хайлар, Харбин, Микольск-Усурійський, Владивосток, Ново-Кієвськ з околишніми 3 селами, Вяземське, Хабаровськ, Благовіщенськ та Иркутськ—радили загалом і по секціях (одділах) про національні, шкільні, фондові (грошові) та організаційні потреби українські на Далекому Сході.

Через технічні причини зараз друкуються тільки постанови національної секції (почасті) та фондової, які ухвалив з'їзд.

Національна секція.

Справи:

І. Національне питання і політичні обставини нашого часу.

З'їзд пристав на постанови:

1) Національно-територіальна автономія Україні і її колоніям—землям, які посіли Українці в межах Російської держави, бо вона забезпечує вольности укр. народу і культурний розвиток у всіх особистих громадських та державних проявах життя.

2) Цілковита згода з вимоганнями Української Центральної Ради (в Києві), яку з'їзд вважає за тимчасовий Уряд Український (Временне Правительство).

3) Тим, що Україна на підставі Переяславської згоди Богдана Хмельницького, прилучилась до Московщини, як „рівна до рівної“, то з'їзд уповноважує У. Ц. Р. вимагати од Тимчасового Уряду декретування самої широкої автономії України з парламентом (сеймом) і військом, відповідно сьогочасним умовам політично-культурно-економічного життя.

4) Українство Д. Сх. висловлюється за Російську Федер.-Дем. Республіку.

5) Вимагати виборчого права по 4-х членній формулі з принципом пропорційності.

Російська Україна, як автономна одиниця, визначається межами не адміністративними, а етнографічними.

7) Вимагати од Тимчасового Уря-

ду і Синоду скасування анафемування гетьмана України Івана Мазепи.

8) Вимагати негайного заведення міністерства по справам України.

9) Війна має бути продовжена до знищення імлітарізму, який має осередком Германію; до знищення всіх кормит, що гнітять народи, як з національного, так і економічного боку; до здійснення права самовизначення усіх людностей сьвіта; мир без аннексії і контрибуції.

(Далі буде).

ФОНДОВА СЕКЦІЯ.

Справи:

1. Призначення Дня Укр. Національного Фонду на всіх землях українських.

Постанови:

А. Україна воліє національно-територіальній автономії в федерації російської держави: Щоб сього дійти, потрібні гроші. Ці гроші, котрі треба якось зібрати, мали б зватися „Національний Фонд“ усієї України. Фонд (скарб) сей передається на Вкраїну (в Київ, до Україн. Централ. Ради).

Крім цього фонду повинно бути ще і одному фондові, далекохідньому (далньовосточному), що мав би зватися „Залізний Фонд українців на Далекому Сході“. З цього фонду гроші повертаються на різні національні справи далекохідних українців.

За для збирання грошей до Національного Фонду (усієї України) Україн. Цент. Рада, що керує всіма укр. справами, призначила один день на год, той день повинен одбутися і на Далекому Сході не пізнійше, як у липні (юлі) місяці. В день збирання кожний українець і кожна українка мають дати у Фонд свій одноденний заробіток, або прибуток. За се дбають місцеві громади, гуртки, товариства. Ради громад чи комітети поширюють збирання коштів і на тих українців несвідомих, що ще не сполучилися в громаду або не пристали до неї. В сей день (або й два-три дні) громади, гуртки влаштовують лекції (читання, казання), танці, вистави і всякі

внші гулянки і збори, де мають продаватися національні пропорні (флажки) та стрічки (галстуки), одязники, квітки і таке інше, аби зібрати гроші. Найкраще се діло доручити молодіжці і насамперед дівочтву нашому широму.

Б. Щоб мати фонди чи копшти на укр. потреби на Далекому Сході, то б то Далекосхідний „Залізний Фонд“, а їзд визначає ось-які джерела, що од них приходять і гріш і національна свідомість українська пробуджується і розвивається:

1)

В Раді кожної Громади, гуртка повинна вісити скринька з написом „на український Залізний фонд Далекого Сходу“.

2) Почепити по різних закладах, магазинах, крамницях, лавках, гостиницях, ресторанах, пошті, воєзалах, театрах, трамках, школах, волостях, розправах, базарях, у суді и по інших людних установах замкнені скриньки (скарбниці) з написом „на залізний фонд українців Далекого Сходу“, куди люди кидають копійки свої—жертви.

3) мати кожному свідомому українцеві плесковату (як папіросниця) замкнену скриньку, щоб при всякій нагоді оподаткувати (збирати гроші) своїх знайомих, громадян. Врати і оддавати ці скриньки в Громаду.

4) Впорядкувати Товариство, що складає список свідомих українців своєї округи і має обов'язок збирати гроші (податки) раз на місяць, 20-го чи 1-го числа, стілько, скільки визначать сама кожна людина.

5) Раз на тиждень уряджувати малі гулянки, празникування, де кожний громадянин, без огляду на його становище і достатки, бере участку і складає вступну плату, яку призначить уряд гулянки (громада).

Буфети на гулянках упорядковують самі ж українці (громада, гурток, то—що). Як буфет буде переданий окремій людині, то вона—отой буфетчик повинна платити якесь винагородження чи плату за буфет на користь громади.

На гулянках продаються українські картки, книжки, газети, стрічки, прапорці, одязники і всякі вироби та конфетти.

Раз або два на місяць влаштовувати театральні вистави, концерти.

На вечірницях, що уряджає молодіж, щоб потанцювати, поспівати, вступ оплачується, оплачується і буфет. На вечірницях, як і на весіллях, хрестинах продавати квітки, картки, збирають копійки з тих, що вкидають в розмову чужі неукраїнські слова, але до часу не більше як на 10 коп. за день (вечір).

Як що Громада має гарний співочий гурт (хор) і хор запрошують чужі люди і товариства співати на їх вечірках і виставах, пускати співаків за гроші.

6) Збирати по селах окремими посланцями, збірачами, жертви в такий спосіб: селяне дають по силі свої збіжжя, картоплю, борошно, курку, яйця, які тоді одвозяться в місто и продаються на базарі. За-для догляду (контроля) вводяться квитки (з печаткою Громади і підписами Ради Громадської), щоб видавати їх людям, записуючи прізвище жертводавця.

При збиранні збірач усвідомлює людей, розказуючи за укр. національні потреби.

7) Виготовити такі марки 5 копійчані, на зразок блоку—квиткової книжки подркованої, на 2 половини за для контролю (догляду).

До марок узялися Галичани, коли заклали 18—20 своїх українських гимназій, бо уряд (правительство) австрійський та уряд галицький (польський) одмовлялися данати на се діло грош державного скарбу. Так само робили галичани, коли заклалися бурси, де виховувалась бідна молодіж селянська та міщанська.

8) обрати людей в організаційне Товариство чи Комитет, що мав би глядіти пильно за збиранням грошей і шукав би і вдумував способи збирання якомога більше грошей.

9) впоряджати аукцион, де продавати укр. вироби, печиво, страви, вбрання.

10) удаватися з усякою своєю потребою до свого. до українця, чи то купити що в магазині, чи загадати що в майстерні, чи найняти людей, лікаря, адвоката, писаря то-що, а ті дають який відсоток (процент) з цього свого заробтку або прибутку в „Залізний фонд“. (Люди ж за свої ходини повідомляють свою Громаду, гурток, Раду).

11) заложити позичкову (кредитову) касу (Товариство), до якої пристають усі свідомі українці. Пай може бути 5 або 10 карбованців. Зиск повертається на „Залізний фонд“. Ся каса позичає гроші україн. закладам, Громадам і окремим українцям.

Скрізь ми повинні керуватися кличем „Свій до свого“.

12) заложити „Україн. Національний Банок“ за-для допомоги повертаючимся на Вітчизну українцям, під торговельні заходи (операції), щоб підважити і розвинути українські кооперативи, ще й полегшити грошовий оборот в середині Вітчизни. Усі українці пристають до Банку, складаючи жертви і оподатковуючи самі себе.

13) призначити один день на год на Далекому Сході за-для збирання на „український Залізний фонд“.

14) списати за всі ці способи збирання грошей на „Залізний фонд“ книжечку-брошуру (пише галичанин Д. Ключка) і другу книжечку—метелик, „що та-

ке є українець і яким він повинен бути.

15) З грошей, які збирають Громади, гуртки, товариства, окремі свідомі українці на український Залізний фонд на Далекому Сході, $\frac{1}{3}$ ($66\frac{2}{3}\%$) передаються в місцеві фонди українських Громад, гуртків, товариств, сділок, $\frac{1}{3}$ ($33\frac{1}{3}\%$) — передається до „Залізного фонду Українського Далекого Сходу“ (в Краєву Раду, яку має обрати 2-ий україн. аїзд на Дал. Сході).

Гроші, що збирають у „День Національного Фонду“ і „День Залізного Фонду Дал. Сх.“, всі без винятку передаються через Громади до „Україн. Центр. Рада“ і до будучої „Краєвої Рада Далекого Сходу“.

(Далі буде).

Громадяне!

Пам'ятайте, що як що ви позичите вільний своїй державі всі потрібні їй зараз гроші—п'ять тисяч мільонів рублів, кількість паперових грошей, бомажек, зменшиться, а вартість кредитного карбованця побільшає і, значить, життя подешевшає.

Місцеве життя.

Військове українське віче (митинг).

Віче відбулося 11 червня (юнія) року 1917. Воєки почали сходиться до театральної залі Сібирського Флотського екіпажу коло 2 годин дня. Приходили ватагами з національними україн. прапорами (корогвами), на яких було написано: „Вольна Україна з рівним своїм військом“, „Автономія України“, „Федеративно-демократична Республіка“, то що. Ідна рота прийшла з портретом Т. Г. Шевченка на прапорі, з своїм військ'им оркестром.

Були на вічі громадяне, заступники Владив. Ради Солдат. та Роботи. Заступників (Деп.) та й інші сторонні люди.

Через велике число (над 3000) людей, віче відбулося на дворі.

На початку заспівали гимна: „Ще не вмерла Україна“, люди поскидали шапки, повставали.

Нарада зайшла з промови прапорщика Андрущенка, що казав про справу автономії України і утворення укр. війська.

Потім голова Влад. Укр. Громади і голова військової секції Громади підполковник Д. Стешко висвітлював питання про національне військо і закладав підвалини утворення україн. війська на Україні і на укр. землях. Промовець ще припросив слухачів виложити їхні думки що до до створення україн. війська, а разом просив і люди згодилися, щоб казали тільки про українську військову справу.

Далі рушив у балачку д. Новицький. Він поставився гостро проти сформування україн. війська, доводячи брехні за те, що наче б то україн. соц.-демократи та україн. соц.-революціонери, як заступники трудящих, повстають проти організації укр. війська і ще наче б то російські націоналісти з Києва д.д. Шульгин, граф Бобринський та інші спочувають справі утворення укр. війська. На послідку додав висновки що до особи і становища голови військової секції д. Стешка-Промову перебували вигукми: сіпака, зрадник (д. Нов. був попереду головою Влад. Укр. Громади, а це вже місяців зо два перекинувся до Ради Солд. та Роб. Деп., що не прийняла до себе 12 обраних заступників Укр. Громади (600 громадян), як того вимагав статут (устав) укладання сієї Ради).

Матрос Панасюк доводив, що нема чого нам боятися, закладаючи своє укр. військо, бо військо таке є і в Києві і по всій Україні і що військовий міністр Керенський за згодою Тимчасового уряду і порозумівшись з Брусиловим, главнокомандуючим, дозволив уже формування 3 україн. корпусів.

Громадянин д. Древаль перечив д. Новицькому з приводу його вражого залицяння до д. Стешка.

Радянин д. Казнодзей застоював справу утворення національного укр. війська.

Напослідку збори проспівали гимн „Ще не вмерла Україна“ і рушили походом до вокзалу, щоб провозжати три роти, де переважно були українці і що простували на фронт.

Городом—містом йшли вояки-салдати зразково, причепурившись, як на парад, усі по формі вбранні, в почищених чоботах, ушиковані (построєні) зграйно, грали музики і співали гимна. Прохожалі люде приставали до походу і всі дивували, як на цю годину, з жовто-синіх прапорів.

На вокзалі солдати так само пошикувалися навпроти вагонів з 3 ротами, що од'їздили на фронт з україн. прапорами. Д.д. Стешко і Кознодзей попрощалися з ротами, навчаючи всіх заходів ужити, аби прилучитися до українського війська, до тих 3 укр. корпусів. Після того голова д. Стешко передав салдові з військової секції Громади д. Савченко прапора (корогву). Люди потім передали ще одного прапора од'їзжаючим. Д. Савченко з зрошеним слізми лицем порякував за щире слово привіту і зичення промовців. Співаючи „Ще не вмерла Україна“, провожаючи схилили прапори, шануючи од'їзжаючих. Машина рушила і всі крикнули до ешелонів: „Слава Україні, слава українському війську“. Вагони перебігли поуз людей і журливо щедали з очей.

Перед розстанням д. Стешко завва-

жив, що вираження оце, влаштоване Громадою, бігме, повік не забудеться товаришами і тими, що є тут, і тими, що піхали перестривати смерть; закликав салдатів єднатися і покладатися тільки на себе, бо російські соціалістичні партії, насамперед есдеки, на котрих послався д. Новицький на робітничому святі 1 травня, не годяться попустити українцям й иншим поневоленням націям Росії автономії і не хочуть, щоб Росія складала федерацію—спільку автономних націй і країн, як її складає Північна Америка, Швейцарія, Германія.

На другий день о 10 годині ранку почалася нарада Соїту Роб. та Солд. Деп. і аж о 2 годині вночі скінчилася вона. Постановлено гудити думку і справу утворення україн. війська. Ще погодилося судовище позивати коменданта фортеді (кріпости) і його ад'ютанта за їхній дозвіл ударити телефонограму у всі кутки Владивостоцької залози (гарнізону), щоб збиралися українці на віче (митинг), начальника артилерії, що дустав українців на віче, коменданта станції, що знайшов вагони під салдатів українців.

Д. Стешко хочуть скасувати, та ще не знають як: чи позивати, чи розжалувати у рядові, чи заарештувати, чи скинути з посади.

Рада Влад. Укр. Громади вдарила телеграмму з протестом проти вражих заходів С. Р. та С. Д. до 1-го всеукраїнського з'їзда далекосхідного, що обдувався (11, 12, 13 та 14 червня місяця) в місті Микольск-Усурійському. З'їзд підтримав протест, удаючися до Владивостоцького Виконавчого Комітета С. Р. та С. Д. (копія Комендантові кріпости і Влад. Укр. Раді) з телеграмою ось—якого змісту:

Всеукраїнській Дальневосточный Съездъ, заслушавъ докладъ делегатовъ Войсковой секціи Владивостокской Украинской Рады по вопросу о препятствіяхъ, чинимыхъ Исполнительнымъ комитетомъ при формированіи Украинскихъ воинскихъ частей, нашелъ подобное выступленіе недопустимымъ. Такъ какъ такія препятствія создаютъ раздоръ и смуту среди войскъ и населенія, Съездъ требуетъ немедленнаго принятія всѣхъ зависящихъ мѣръ къ прекращенію всякихъ нападокъ, стѣсняющихъ формированіе укр. полковъ. Проситъ также оградить какъ Украинскія организаціи, такъ и отдѣльныя личности отъ насильствъ и неосновательныхъ обвиненій, въ противномъ случаѣ Съездъ для достиженія національныхъ пожеланій приметъ всѣ мѣры, какія только для сего потребуются.

Голова Романюк. Секретарь Насиленко. Предсѣдатель Военной

Украинск. Секціи Н.
Секретарь Н.

При Раді Укр. Громади (Мішанська росправа, край Жаринівського яр) заведено бібліотеку (книгозбірню) з читальнею укр. книжок и часописей (газет). Пятяться що вісітка і п'ятниці од 5 до 8 годин ввечері.

До редакції надійшов од Української Центральної Ради (в Києві) папер пописаний ось-якого змісту:

„День Українського Національного Фонду р. 1917“.

Підписний лист № 1908.

По сьому листі Українська Центральна Рада доручає зібрати гроші редакції газети „Українець на Зеленому Клині“.

Голова Центральної Ради М. Грушевський, Голова комітету, влаштовуючого день Національного Фонду, Л. Старицька-Черняхівська Скарбник „Дня Націон. Фонду З. Мірний“.

На папері вибитя печатка Української Центральної Ради (У. Ц. Р.)

Дюде добрі! Вам уже відомо, що Українська Центральна Рада (У. Ц. Р.) керує всіма українськими справами, наче б то як український уряд тимчасовий, то б то правительство наше временне, поки не збереться Український Сейм у Києві, що колись буде обіраний всіма дорослими людьми, на Україні сущими. У. Ц. Р. заступає всі укр. організації: просвітні товариства, громади, кооперативи, гуртки, січі молодіжні, каси, сільські, волосні, повітові (уїздні) та губерські комітети, наукові заклади, газети, селянські спілки, робітничі курні, укр. партії автономистів-федералістів, соціалістів-революціонерів, соціальних демократів та вські інші згромадження, що вважають за добре мати Україні автономію, а Росії—федеративно-демократичну республіку. Ми на Зеленому Клині, сущі українці, повинні мати так само, як і інші землі українські, заступництво в Укр. Центр. Раді. Щоб ця Рада могла обороняти українські вольности, потрібні гроші. Іх російський уряд ще не дає Раді, то ж ми, люде добрі, повинні їх дати. І найкраще за-для цього дати свій одноденний заробіток або прибуток і послати його разом з датками інших громадян до Києва в Укр. Ц. Раду. Може бути, що громада або гурток в якому небудь місці призначить за-для цього окремий день, коли на гулянці, виставі, зборах або сходах зробити збір грошей в Національний Український Фонд (скарб). Нумо ж лаштувати оте зібрання, щоб воно випало як найкраще!

Українська книгарня „ДІЛО“ (Одеса, ул. Преображенська, 11) пустила 25.У до нашої газети такого листа:

„Засидаємо братерське привітання далеким родинам. З пошаною В. Боровик“.

Союз Українців Залізнодорожників Московського Вузла. Москва травня 30 юня 1917 р. № 8.

Хвальна Редакція!

Звертаємось до Вас з великим проханням—в інтересах української справи не одмовте надрукувати в „Українцеві на Зеленому Клині“ відозву до Залізничників усієї України.

З великою повагою Голова Ради Союзу Укр. Зал. М. Вузла П. Тивако.

Товариші-залізничники, браття-українці!

Наближається час, коли будуть скликані Всеросійські Установчі Збори. Вони рішатимуть про державний лад у Росії; ними буде винесена постанова—чи буде Росія республікою федеративно-демократичною, чи централізованою, чи одерже Україна національно-територіальну автономію—чи нам скажуть, що ми до цього не доросли, такої автономії нам забагато, а вистачить, мовляв, з вас і трохи підправленого земства.

Кожна нація надішле до Установчих Зборів своїх кращих синів. Товариші, чи готові ми в цьому допомогти українському народові? Чи спаяні ми однією думкою, одним хотінням—вибороти нашому скривдженному народові національну волю? Чи організовані ми так міцно, що наша однастайність піднесе дух українського народу в його віковій боротьбі? Ні, товариші, ми ще слабі—мало організовані! Разом з творенням революції ми ще не встигли витесати власними силами могутньої *всеросійської організації залізничників!*

В той час, коли наше учительство вже організоване йде швидким темпом до Українізації школи на Україні; коли наші селяне й військо творять: перші міцний ґрунт автономної України, а другі твердо й непохитно стоять на сторожі біля народної будівлі—ми, українці залізничники, наче забули свої обов'язки перед Рідним Краєм. Наче не ми повинні „развозить по рельсам“ з быстротою вѣтра й метать по проводок з быстротою молнії *волю народу*“.

Товариші! Крім нас ніхто не зможе українізувати залізниць на Україні. А ми ж добре знаємо, що в автономній Україні залізниця *мусить бути українизованою*—інакше це буде дісонансом у нашому національному житті—свідомо залишені осередки русифікації нашого люду...

Товариші, будьмо гідними *великого народу українського!* Станемо до роботи всі як один! Організуємося по станціям, Управлінням, Залізницям! Допоможемо товаришам, які розпорошені по глухих кутках нашого краю й розкидані по за межами України. Єднаймося в союз! На кожній залізниці всі Українці мусять бути організовані в один союз.

Товариші, *істуймось до всеукраїнської з'їзду залізничників у Києві!*

На з'їзді ми найперше порозуміємось, що то є українізація залізниць на Україні й як її провести в життя; розкажемо один одному свої потреби й нужди; покажемо болячки економічного життя України через *недостачу в нас залізниць*; виробимо загальний програм діяльності наших організацій; приймемо певну політичну плятформу; докладно обговоримо *наші* економічно-правний стан; вирішимо якої тактики нам триматись до Уряду й до товаришів росіян, які служать на залізницях України. Підрахуємо свої сили, аби краще організуватись. Ми обміркуємо своє відношення до Всеросійської конференції залізнодорожників, яка незабаром буде скликана в Петрограді. Ми повинні взяти в ній участь, як *частина організованого українського народу*.

Товариші, організуйтеся! Подавайте свої адреси! С. У. З. М. В.

Москва. Ярославський вокзал. Счетоводство Сл. Движения Сѣверных желѣзныхъ дорог. Члену Секретариату Ради Союзу В. Завізіон.

Товариші, передплатуйте Українські газети.

Адреси газет: 1) „Наше життя“—Петроград, Петроградська сторона, Архирейська вул. № 6. На 1 місяць—60 к.; 2) „Боротьба“—Київ, Львівська вул. № 10. На 1 міс.—40 к.; 3) „Робітнича газета“—Київ, Пушкінська вул. № 4, друкарня Кульженка, на 1 міс.—1 р. 60 коп.; 4) „Народня Воля“—Київ, Хрещатик, 27, на 1 міс.—1 р.; 5) „Нова Рада“—Київ, Інститутська 22, на 1 міс.—2 р. 30 к.; 6) „Українське Слово“—Одеса, вул. Витте (б. Дворянська), дом 30, кв. В. В. Мурск, на 1 міс.—40 к.; 7) „Вільна Україна“—Умань, поштовий ящ., № 14, на 1 міс.—40 к.; 8) „Рідне Слово“—Харків, Соборний пер. 3-е Т-во Взаїмн. Кредиту, на 1 міс.—40 к.; 9) „Українець на зеленому клині“—Владивосток, Косий пр. № 5, пом. 9, на 1 міс.—40 к.; 10) „Вістник Полтавського Губернського Громадського Комітету“—Полтава, Губерняська Печатня, на 1 міс.—1 р. 50 к.; 11) „Подільська Воля“—Вінниця, Миколаївський пр. 70, на 1 міс.—40 к.

Товариші, читайте Українські книжки!

Ширьте відомости про них серед селян: кожна наша книжка розкаже нашому селянинові хто він такий, кого він мусить вибирати до Установчих Зборів.

Товариші, кожен українець-залізнодорожник мусить здобути добру освіту. Допоможемо один одному в цій справі. Через освіту й єднання ми будемо міцні й дужі. Заовляйте книжки у Видавничого Т-ва „Вернигора“—Київ, Львівська вул. № 33, пом. 28. При заовленні треба посилати частину грошей—решту Т-во одержить після плат (нал. платеж.).

Проспект видань „ВЕРНИГОРИ“:

Політично-агітаційна секція: 1) Наша рідна мова, 2) Расовість Українців, 3) Історія Укр. Держави й боротьба за її відбудування, 4) Подорож до Києва, 5) Гетьман Дорошенко, 6) Мученик за волю України Гетьман Павло Полуботок, 7) Руїновання Батурина, 8) Що мусять знати кожний українець, 9) Український катехизм, 10) Історія Українського Народу, 11) Що таке Установчі Збори, 12) Загальне, рівне, пряме й таємне голосування, 13) Автономія й Федерация, 14) Українське військо, 15) Як воювали запорожці, 16) Берестечко, 17) Юда (оповідання Кобилянської)

Листівки: 1) Гетьман Богдан Хмельницький—переляславський трактат, 2) Гетьман Виговський—гадяцький трактат, 3) Гетьман Дорошенко—кам'янецький трактат, 4) Гетьман Мазепа.

Клясична секція: Іван Франко. „На Святогорській Горі“ й „Іван Вишенський“. 2) Іван Франко. „Захар Беркут“. 3) Мольер. „Тартюф“.

Наукова секція: Ф. Ніцше. „Так мовин Заратустра“.

Діточа секція: Казки Івана Франка із багатьма ілюстраціями.

Адреси Українських Книгарень:

1) „Українська Книгарня“—Київ, Безаківська 8.

2) „Час“—Київ. В. Володимирська 53.

3) „Українська Книгарня“—Харків, Петровський пр.

4) „Слово“—Екатеринослав, Поліцейська, д. Мизко.

5) „Укр. Книгарня і Базар“—Петроград. Ст. В. проспект № 1.

6) Книгарня Маркевича—Полтава.

Редактор-видавець Дм. М. Боровик